

Sygnatura akt II AKa 363/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2023 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Maciej Skórniak (spr.)

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Daria Machnik

7. przy udziale Bartosza Pawletty prokuratora Prokuratury (...) we W.

8. po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2023r.

9. sprawy W. K. (1)

10. oskarżonego o czyny z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. i A. H. (1)

12. oskarżonej o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonych i pełnomocników oskarżyciela posiłkowego

14. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

15. z dnia 29 kwietnia 2021r., sygn. akt III K 94/20

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. K. (1) w ten sposób, że:

1) w pkt I części dyspozytywnej przyjmuje, iż oskarżony przywłaszczył powierzone mu pieniądze w kwocie 83.766,50 złotych;

2) w pkt II części dyspozytywnej przyjmuje, że oskarżony dokonał przywłaszczenia także folii o wartości 16.351,01 zł nabytej przez (...) od (...) sp. z o.o. w O. objętej fakturą VAT (...) z 11 stycznia 2012 roku, łączna wartość przywłaszczonych przedmiotów wyniosła 19.315,92 zł, a łączna wartość przywłaszczonego przez oskarżonego mienia na szkodę (...) wyniosła 124.040,02 zł;

3) w pkt VI części dyspozytywnej orzeczony obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. M. (1) podwyższa do kwoty 112.958,76 złotych;

II. zaskarżony wyrok wobec A. H. (1) oraz w pozostałej części wobec oskarżonego W. K. (1) utrzymuje w mocy;

III. **zasądza od oskarżyciela posiłkowego J. M. (1) na rzecz A. H. (1) 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**

IV. **zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. M. (1) 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**

V. **zasądza od oskarżyciela posiłkowego J. M. (1) i oskarżonego W. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 6,66 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego, w pozostaje części związanej z udziałem w sprawie prokuratora, wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa oraz wymierza opłaty za II instancję i tak:**

- **oskarżycielowi posiłkowemu J. M. (1) 200 złotych;**

- **oskarżonemu W. K. (1) 2.300 złotych.**

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIAKa 363/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 2021 roku, w sprawie sygn. akt III K 94/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w			

sprawie o wydanie wyroku łącznego				
oskarżyciel posiłkowy				
oskarżyciel prywatny				
obrońca				
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki	

	lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	W. K. (1)	Oskarżony był karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 5.08.2021 r., w sprawie sygn. akt V K 649/21, za przestępstwo z art.	Dane o karalności	682

		226 § 1 k.k. na karę grzywny.		
2.	A. H. (1)	Oskarżona nie była karana.	Dane o karalności	683
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	dane o karalności	Dokument o charakterze informacji urzędowej.		
2	dane o karalności	jw.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	<p>Apelację od wyroku na korzyść oskarżonych złożył obrońca adw. M. H. zaskarżając wyrok w całości zarzucając, że:</p> <p>- postępowanie karne wobec oskarżonego o czyn opisany we wskazanych punktach zostało prawomocnie zakończone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 26 czerwca 2013 r. (sygn. akt II Kp 1032/13) i postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 8 sierpnia 2016 roku (sygn. akt III K 107/16 – J. M. (1) nie</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

jest uprawnionym oskarżycielem.

Ewentualnie w wypadku nieuchylenia wyroku z przyczyn, o których stanowi przepis art. 439 k.p.k., zarzucił na podstawie art. 438 pkt 1, 1a, 3 i 4 k.p.k.:

1) obrazę przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wskutek dowolnego zawierzenia dowodów nieprzekonującym, to jest zeznaniom J. M. (1) i wydrukcom oraz odręcznym odpisom wiadomości tekstowych SMS, oraz nieuznania wyjaśnień W. K. (1) za wiarygodne, chociaż dowody zeznania pokrzywdzonego były ~~chwiejne~~ konsekwentne, nieprecyzyjne i sprzeczne wewnętrznie, a wyjaśnienia W. K. (1) logiczne i konsekwentne oraz zgodne z wyjaśnieniami A. H. (1) i innych świadków oraz z treścią dowodów z dokumentów, w szczególności bankowych, księgowych i pełnomocnictwa, a obrazu ta miała

wpływ na błędne ustalenie treści umowy, przebiegu współpracy i rozliczeń pomiędzy W. K. (1) i J. M. (1), a tym samym na treść wyroku.

2) obrazę przepisów art. 7 i art. 410 k.p.k., wskutek dowolnego ukształtowania przez Sąd swego przekonania o zaistnieniu dwóch czynów, przypisanych oskarżonemu w wyroku, pomimo nierozważenia okoliczności, które miałyby zdecydować o rozdzieleniu nastawienia psychicznego oskarżonego do obydwu tych czynów, to jest na ukształtowanie jego odrębnych zamiarów, podczas gdy zebranych dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonego i A. H. (1), wyjaśnień oskarżonego i dokumentacji bankowej i pełnomocnictwa wynika, że od początku współpracy stron oskarżony uważał przedsiębiorstwo za własne i z takim z góry powziętym zamiarem

nastawieniem od
lutego 2009 r.
do marca 2012 r.
dokonywał
rozporządzeń
wszystkimi
składnikami
majątku.

3) obrazę przepisu
art. 7 k.p.k. wskutek
dowolnego zaufania
dowodom w postaci
wydruków i odpisów
odręcznych
(rzekomych)
wiadomości
tekstowych (SMS)
dostarczonych przez
J. M. (1) do akt,
ponieważ
dokumenty te nie
dowodzą ani tego, że
wiadomości
tekstowe SMS,
mające postać
elektroniczną,
zostały w ogóle
przesłane pomiędzy
numerami (...) W. K.
(1) i J. M. (1), ani
tego, jaka była ich
treść, spostrzeżenia
policjanta podczas
okazania aparatu
telefonicznego przez
J. M. (1) nie
zawierają numeru
(...), podczas gdy
W. K. (1) zaprzeczył
przesłaniu i treści
tych wiadomości a
J. M. (1) odmówił
prokuratorowi
wydania aparatu
telefonicznego
celem oględzin, zaś
środkiem
dowodowym
zdatnym do

wykazania nadawcy i odbiorcy oraz treści SMS mogą być wykaz (biling) połączeń oraz zapis treści komunikatów w postaci elektronicznej od operatora telekomunikacyjnego lub oględziny pamięci aparatu telefonicznego J. M. (1), których to dowodów nie przeprowadzono, a obraza ta mogła mieć wpływ na treść wyroku, skoro wydruki stały się podstawą do ustalenia, że J. M. (1) przekazał W. K. (1) środki pieniężne na rozwinięcie działalności gospodarczej.

4) obrazę przepisów art. 366 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k., polegająca na bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy o zażądanie od J. M. (1) aparatu telefonicznego w celu poddania go oględzinom lub badaniu przez biegłego z zakresu informatyki i telekomunikacji dla ujawnienia treści elektronicznych wiadomości tekstowych (SMS) odebranych z numeru (...)

używanego przez W. K. (1), podczas gdy dowody te były przydatne do stwierdzenia treści wiadomości SMS, miały istotne znaczenie dla ustalenia treści umowy i rozliczeń pomiędzy W. K. (1) i J. M. (1) i zmierzały do wykazania przeciwieństwa tego, co zostało uznane za udowodnione, czyli tego, że W. K. (1) nie przesłał J. M. (1) wiadomości elektronicznych o treści odpowiadającej wydrukowi i odpisom odręcznym dostarczonym przez J. M. (1) i podanym przez niego w zeznaniach.

5) obrazę przepisów art. 366 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. polegającą na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości dla ustalenia przychodu i dochodu w czasie współpracy oskarżonego i pokrzywdzonego, a w konsekwencji nieustalenie wartości dochodu,

który powinien podlegać, dowolne ustalenie zysku, podczas gdy dowód ten zmierzał do stwierdzenia faktu istotnego, to jest obliczenia dochodu, który miałby podlegać podziałowi, a ten można, zwłaszcza rozliczeniach wspólników cywilnych, ustalić na podstawie ewidencji księgowej ((...)), a nie można go ustalić na podstawie przepływów na rachunkach bankowych.

6) obrazę przepisu art. 410 k.p.k. i art. 389 § 1 k.p.k., polegająca na niedozwolonym wykorzystaniu protokołu konfrontacji pomiędzy J. M. (1) i W. K. (1), przesłuchanym w charakterze świadka, a obraz ta mogła mieć wpływ na treść wyroku, skoro dowód ten stał się podstawą do ustalenia treści wiadomości SMS oraz treści umowy i rozliczeń między stronami.

7) obrazę przepisów art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 175

§ 1 k.p.k., wskutek ukształtowania swego przekonania o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. K. (1) na tej podstawie, że odmówił odpowiedzi na pytania, wywiedzenie z prawa oskarżonego do odmowy odpowiedzi na pytania bez podania powodów niekorzystnych dla niego skutków, a obraza ta mogła mieć wpływ na treść wyroku, skoro ustalenia faktyczne w zakresie powodów firmowania działalności oskarżonego przez J. M. (1) zostały poczynione z naruszeniem prawa do obrony.

8) obrazę przepisu art. 170 § 1 k.p.k., polegającą na odmowie zażądania od J. M. (1) wydania aparatu telefonicznego oraz zażądania od operatora telekomunikacyjnego billingów połączeń SMS wykonywanych na i z numerów (...) J. M. (1) i W. K. (1).

9) obrazę przepisu art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie odmowy przez J.

M. (1) wydania prokuratorowi aparatu telefonicznego w celu weryfikacji (potwierdzenia) przesłania i treści wiadomości tekstowych odebranych rzekomo od W. K. (1), która mogła mieć wpływ na uznanie zeznań J. M. (1) za wiarygodne.

10) obrazę przepisów art. 413 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k., wskutek nierozstrzygnięcia w wyroku o całości skargi oskarżyciela posiłkowego, albowiem czyn zarzucony w punkcie I aktu oskarżenia ma inny, węższy opis niż przytoczony w komparacji wyroku, a obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, ponieważ sąd nie dostrzegł, że postępowanie karne o ten sam czyn oskarżonego W. K. (1) zostało uprzednio prawomocnie umorzone.

11) błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że W.

K. (1) zrealizował swoim zachowanie znamiona dwóch występków z art. 284 § 2 k.k., podczas gdy nieuprawnionym był wniosek, że W. K. (1) nie miał uprawnienia do rozporządzania przychodami z działalności gospodarczej wykonywanej przez niego samego osobiście na cele osobiste i rodzinne oraz że rzeczy nabyte za środki pieniężne pochodzące z dochodów z jego pracy były mu powierzone i nie miał uprawnienia do korzystania z nich oraz rozporządzania nimi.

12) obrazę przepisu art. 410 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, polegająca na nierozważeniu zagadnienia odpowiedzialności oskarżonego na płaszczyźnie znamienia zamiaru przywłaszczenia cudzego mienia powierzonego albo usprawiedliwionego błędu co do tego znamienia, albowiem sąd nie rozważył i nie ocenił, po myśli zasad wykładni oświadczeń woli z

art. 65 § 1
k.c., czy wzajemne
oświadczenia woli
J. M. (1) i W.
K. (1) w zakresie
ich umowy były
jednakowoż przez
nich rozumiane
(zrozumiane), a
zatem czy były
rzeczywiście zgodne,
co jest warunkiem
przyjęcia, że do
umowy spółki
cywilnej lub do
nawiązania
podobnego stosunku
prawnego w ogóle
doszło, a zatem
by W. K. (1)
umyślnie naruszył
przysługujące mu
uprawnienie do
rozporządzania
mieniem i je z
zamiarem
przywłaszczył,
zwłaszcza, że jego
działanie wskazuje,
że od początku
rozporządzał
składnikami
majątku jak
własnymi, a więc
uważał się za
właściciela, a J.
M. (1) jedynie za
firmanta.

13) błąd w
ustaleniach
faktycznych, który
miał wpływ na treść
wyroku, polegający
na błędnym
przyjęciu, że
pokrzywdzony
prowadził
działalność
gospodarczą, choć

jego zachowanie, a raczej brak działania, sprzeczne jest z jej definicją i istotą, zaś wszystkie jej cechy i jej istotę wypełniało działanie oskarżonego.

14) błąd braku ustaleń faktycznych, które powinny znaleźć oparcie w przeprowadzonych dowodach, polegający na niepoczynieniu ustaleń co do charakteru własności rzeczy i przychodów z działalności gospodarczej oskarżonego, a w konsekwencji nierozważenie zakresu uprawnienia, które przysługiwało oskarżonemu do przychodu i dochodu.

15) błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, polegający na nieustaleniu wartości i składników mienia, do którego rzekomo mieli uprawnienie obaj oskarżyciel i oskarżony, skoro spółka nie została wypowiedziana i rozliczona, a ustalenie praw do

wkładów i zysku oraz ich wysokości mogło i powinno nastąpić tylko na podstawie opinii biegłego z zakresu rachunkowości (który to wniosek dowodowy sąd oddalił), a nie na podstawie prostego zliczenia wydatków, które we własnym interesie poczynił oskarżony.

16) obrazę art. 7 k.p.k. wskutek błędu w rozumowaniu, skoro sąd przyjął w czynie przypisanym, że W. K. (1) przekroczył upoważnienie do zajmowania się sprawami majątkowymi J. M. (2), to nie zrealizował znamienia przywłaszczenia rzeczy powierzonej, a jego zachowanie powinno podlegać ocenie na płaszczyźnie przestępstw nadużycia zaufania z art. 296 § 1 k.k., które wobec niezrealizowania znamienia znacznej wartości, muszą pozostać czynami niekaralnymi.

17) błąd braku w ustaleniach faktycznych wskutek nieustalenia, jakie

	<p>kwoty przysługiwały oskarżonemu w ramach podziału środków finansowych, zaś w przypadku spółki cywilnej, ów zysk, zaś w warunkach rzeczywistej praktyki obrotu gospodarczego oraz powszechne praktyki funkcjonowania spółki cywilnej wspólnicy korzystają z jej dochodów na bieżąco, nie czekając na moment rozwiązania spółki cywilnej i jej rozliczenia, czyli w sposób faktyczny sprzecznie z istotą spółki cywilnej, co miało miejsce także w tym przypadku, dlatego nie można przyjąć, że W. K. (1) nie miał uprawnienia do pożytkowania bieżącego dochodu z własnej pracy na potrzeby osobiste i rodzinne, a także przyjąć, że skorzystał z nich do wartości do której nie miał uprawnienia.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Apelacja obrońcy oskarżonego W. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Zasadny okazał się wyłącznie zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej podniesiony wobec oskarżonej A. H. (1) co zostanie omówione w pkt 5.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że brak jest podstaw do przyjęcia, że zachodzi także wobec oskarżonego W. K. (1) ujemna przesłanka procesowa – powaga rzeczy osądzonej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a za tym bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § pkt 8 k.p.k. Warunkiem uznania, że doszło do res iudicata jest bowiem stwierdzenia tożsamości czynów będących przedmiotem postępowania.

Tożsamość ta jest wyznaczana przez tożsamość podmiotową, w tym przypadku nie budzi ona wątpliwości, ale również przez tożsamość

przedmiotową (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 roku, w sprawie sygn. akt III KK 179/22, LEX nr 3454976).
Przedmiotem postępowania przygotowawczego, prawomocnie zakończonego umorzeniem postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 29 października 2013 roku, II Kp 1032/13, którym utrzymano w mocy zatwierdzone przez prokuratora (...) postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 26 czerwca 2013 roku, w sprawie (...) (k. 44-49), było wyłącznie zachowanie oskarżonego W. K. (1) polegające na przywłaszczeniu dwóch konkretnych samochodów marki C.. Przepięstwo to popełnione w okresie od 21 grudnia 2009 roku do 5 listopada 2012 roku, nie zostało zakwalifikowane jako przepięstwo ciągle w rozumieniu art. 12 § 1 k.k., tj. przepięstwo polegające na podejmowaniu wielu zachowań

przestępczych w
krótkich odstępach
czasu oraz – co
zasadnicze – ze
z góry podjętym
zamiarem. To zaś
każe jednoznacznie
wykluczać, aby
zachowania
oskarżonego W.
K. (1), odnoszące
się do innych
przedmiotów, a
objęte niniejszym
postępowaniem,
mogły faktycznie
stanowić czyn
tożsamy, z tym
objętym
postępowaniem (...)
i zakończonym
ostatecznie
umorzeniem
śledztwa. W tym
zakresie trzeba
przywołać
stanowisko Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu, gdzie
wskazano
jednoznacznie
wskazano warunki
tożsamości czynów
i tak: „ Negatywna
przesłanka
procesowa w postaci
powagi rzeczy
osądzonej albo
zawisłości sprawy
(art. 17 § 1 pkt 7
k.p.k.) w odniesieniu
do czynu ciągłego
(art. 12 § 1
k.k.) aktualizuje się
dopiero wówczas,
gdy zarówno
zachowania
prawomocnie
osądzone i uznane
za czyn ciągły, albo

będące przedmiotem jednego postępowania, jak i później ujawnione, były objęte jednym i tym samym zamiarem sprawcy. W wypadku braku takiego ustalenia dopuszczalne jest prowadzenie odrębnego postępowania karnego o zachowania inne niż objęte prawomocnym wyrokiem, albo będące przedmiotem innego toczącego się już postępowania, a wydany w nowym postępowaniu wyrok nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.” – tak wyrok z dnia 7 września 2022 roku, w sprawie II AKa 64/21 LEX nr 3455560. Brak tożsamości zamiaru, zasadniczy dla przypisania przez Sąd Okręgowy dwóch odrębnych czynów przestępnych, pozostaje jednoznaczny dla ustalenia odrębności przedmiotowej także czynu będącego przedmiotem prawomocnie

zakończonego
postępowania.

Brak tożsamości
przedmiotu obu
postępowań
znajduje także swój
wyraz procesowy.

Zakończeniu
postępowania w
sprawie (...) przez
umorzenie śledztwa
towarzyszy
postanowienie z
dnia 26 czerwca
2013 roku wydane
w tej samej
sprawie o wyłączenie
materiałów w
związku z
podejrzeniem
innego już czynu, tj.
czynu z art. 286
§ 1 k.k. poprzez
doprowadzenie J. M.
(1) przez W. K. (1)
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w postaci
pieniędzy (k. 1-2
akt prokuratorskich
4 Ds. 1514/15.

Nie można się
zgodzić także z
twierdzeniem
skarżącego, że mamy
do czynienia z
tożsamością czynów
w związku z
orzeczeniem o
częściowym
umorzeniu
postępowania
postanowieniem z
dnia 8 sierpnia
2016 roku, w
sprawie sygn. akt
III K 107/16 (k.
53). Niezależnie od

potrzeby wydania takiego postanowienia, a odnoszącego się znów do owych samochodów C., zakres tego orzeczenia jest innych niż zakres zachowań będących przedmiotem zarzutu aktu oskarżenia, a wcześniej przedmiotem umorzonego prawomocnie śledztwa z dnia 15 marca 2016 roku, w sprawie 4 Ds. 1514/15 (k. 1250 akt śledztwa), które faktycznie torowało pokrzywdzonemu drogę do złożenia subsydiarnego aktu oskarżenia.

W konsekwencji trzeba podkreślić, że odrębność przedmiotowa postępowań oraz brak tożsamości zamiaru przesądza o tym, że nie zachodzi tożsamość czynów, a za tym brak jest podstaw do przyjęcia, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Nie zasługują na uwzględnienie również pozostałe, względne, zarzuty

apelacji obrońcy
oskarżonego.

Ad 1.

Nie ulega
wątpliwości, że Sąd
Okręgowy ocenił
pozytywnie i w
zasadniczym
zakresie uwzględnił
w rekonstrukcji
stanu faktycznego
zeznania
pokrzywdzonego J.
M. (3). Nie jest
przy tym trafny
zarzut obrońcy,
podnoszący, że treść
zesań
pokrzywdzonego, w
konfrontacji z
wyjaśnieniami
oskarżonych, musi
budzić wątpliwości,
co do swej
wiarygodności. Nie
jest przede
wszystkim
przekonujące
twierdzenie, że
zeznania
pokrzywdzonego są
chwiejne,
niekonsekwentne i
nieprecyzyjne.
Ocena tego dowodu
dokonana przez
Sąd Okręgowy jest
diametralnie różna.
Sąd Okręgowy (pkt.
2.1 uzasadniania)
traktuje te zeznania
jako w zasadniczym
zakresie
wiarygodne, „w
wielu punktach były
bowiem logiczne,
spójne i znajdowały
potwierdzenie nie

tylko w zasadach doświadczenia życiowego, ale i w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym”.

Obrońca przedstawiając swoją ocenę, dla jej potwierdzenia winien wykazać argumenty, że jego konstatacja jest tą właściwą. Obalić ocenę Sądu meriti. Takiej argumentacji brakuje w samym zarzucie oraz uzasadnieniu apelacji, która w zakresie pozostałych, poza zarzutami okolicznościami odnoszącymi się do zarzutu bezwzględnej przesłanki odwoławczej, pozostaje bardzo skromna, obejmuje zaledwie trzy ostatnie strony. Postawienie więc takiej tezy, bez jej należytego uzasadnienia, bez argumentów, które miałyby uzasadniać naruszenie przez sąd zasady swobody sędziowskiej w zakresie oceny dowodów, każe przyjmować, że zarzut sprowadza się faktycznie do polemiki ze

stanowiskiem sądu. Ogranicza się do manifestacji niezgody na ustalenia sądu, oraz prezentacji własnej odmiennej oceny tych samych dowodów. To oczywiście nie czyni zadość podstawom odwoławczym.

Także przy takim sposobie argumentacji skarżącego, trzeba w tym miejscu wskazać, że pokrzywdzony w niniejszym postępowaniu składał zeznania obszernie oraz zeznawał wielokrotnie w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem. Jego relacja, jak też wskazuje to sąd meriti, była stanowcza i jednoznaczna, gdzie prezentował swoje wiadomości i oceny. Zeznania J. M. (1) zostały poddane przez Sąd Okręgowy drobiazgowej wręcz ocenie. Uwzględnia ona nie tylko samą treść relacji pokrzywdzonego, elementy, które mogłyby tą wiarygodność obniżyć, choćby to, że jest on w sposób oczywisty

ambicjonalnie i
majątkowo
zainteresowany
wynikiem tej
sprawy. Przede
wszystkim sąd
meriti dokonuje
weryfikacji tego
dowodu na
podstawie kryterium
logicznego samej
treści relacji oraz
sposobu
postępowania
pokrzywdzonego.
Sąd Apelacyjny
podziela pogląd,
że pokrzywdzony
decydując się na
zaangażowanie
swoich zasobów
pieniężnych w
znaczącej kwocie
(70.000 złotych
jakie sam wskazał),
a nadto założenie
działalności
gospodarczej, którą
faktycznie miał
prowadzić
oskarżony, wymaga
ważnych powodów.
W przypadku J.
M. (1) mogły i
były to wyłącznie
powody majątkowe.
Musiał on liczyć na
znaczne zyski, skoro
sporo zainwestował,
a jeszcze wziął
na siebie majątkową
odpowiedzialność za
zobowiązania
wynikłe z tej
działalności. To
stanowczo
uwiarygadnia
twierdzenia J. M. (1)
co do tego, że mieli
oni z oskarżonym W.

K. (1) umowę, która kazała im dzielić się korzyściami ze spółki po równo. Można nawet zaryzykować ocenę, że wkłady obu wspólników były w takim układzie ekwiwalentne.

Nie można się zgodzić z oceną formułowaną przez skarżącego obrońcę, że wiarygodność relacji

pokrzywdzonego upada w konfrontacji z rzekomo wiarygodnymi i przekonującymi wyjaśnieniami oskarżonych.

Zapoznanie się z całością materiału dowodowego prowadzić musi do wniosku przeciwnego. Sąd Okręgowy także i w tym zakresie w swoim uzasadnieniu przedstawił obszerną, drobiazgową i przekonującą ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych.

Zasługuje ona na akceptację. W tym miejscu należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącego wyjaśnienia oskarżonej A. H.

(1) nie mogą

być oceniane jako dowód pełny. Jej wyjaśnienia początkowo są zdawkowe, a nawet w ostatnim postępowaniu, nie ujawniają żadnych istotnych okoliczności. Można przyjąć, że są asekuracyjne. Nie chodzi wyłącznie o osobiste zainteresowanie w uniknięciu odpowiedzialności przez siebie i swojego partnera, ale prawdopodobnie też to, że oskarżona prawdopodobnie faktycznie nie miała wiedzy o ustaleniach i rozliczeniach między W. K. (1) a J. M. (1). Niejako dodatkowym argumentem jest to, że także po tym jak zdecydowała się ona sama rozpocząć działalność gospodarczą 4 stycznia 2012 roku, nie zaangażowała się ona w prowadzenie handlu folią, a wszystkim zajmował się nadal W. K. (1).

Z kolei Sąd Okręgowy odmawiając waloru wiarygodności wyjaśnieniom W. K. (1) wskazuje na ich nielogiczność w kontekście zdarzeń i okoliczności, które

zostały ustalone na podstawie innych wiarygodnych dowodów.

Abstrahując w tym miejscu od samej treści zeznań pokrzywdzonego J. M. (1), należy wskazać choćby na trzy istotne aspekty.

Wyjaśnienia oskarżonego nie dają przekonującego wyjaśnienia faktu, że oskarżony wpłacił w gotówce na rachunek bankowy 40.000 złotych na rozpoczęcie działalności

gospodarczej w styczniu 2009 roku.

Oskarżony twierdził, że nie miał środków własnych, a nie wykazał w jaki sposób tak znaczącą sumę miał uzyskać.

Po drugie: brak jest przekonującego wyjaśnienia

dlaczego oskarżony zdecydował się jednak płacić

pokrzywdzonemu regularnie ustalone kwoty. Gdyby

istotnie jak twierdzi oskarżony,

pokrzywdzony

wyłącznie

grzecznościowo

zdecydował się

użyczyć swojego

nazwiska do

prowadzenia

działalności

gospodarczej, nie

było powodu, żeby

się stale dzielić zyskiem. Po trzecie: jaki był powód, że oskarżony, po okresie dwuletniej karencji, nie zdecydował się samodzielnie prowadzić działalność gospodarczą i bez konieczności dzielenia się zyskami z pokrzywdzonym. A w końcu, analiza treści pism z dnia 3 lutego 2012 roku kierowane przez pełnomocnika W. K. (1) do spółki (...), oraz wcześniejsze pismo z dnia 31 stycznia 2012 roku kierowane przez oskarżonego bezpośrednio do J. M. (1), nie wskazują na J. M. (1) jako figuranta, który miał jedynie firmować jego działalność. W. K. (1) powoływał się tam właśnie na cofnięcie pełnomocnictwa z dnia 7 stycznia 2009 roku do prowadzenia w imieniu J. M. (1) wszelkich spraw (...).

Wobec powyższego należy podzielić metodologię oceny dowodów zaprezentowaną przez sąd meirti oraz wnioski tej oceny. Zarzut naruszenia przepisów

postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., nie zasługuje w całości na akceptację.

Ad. 2.

Odnosząc się do tak postawionego zarzutu należy przede wszystkim odwołać się do wyżej już wskazanych poglądów judykatury odnoszących się do konstrukcji czynu ciągłego, które zasadniczym elementem jest tożsamość zamiaru samego sprawcy – tak w szczególności wyrok z dnia 7 września 2022 roku, w sprawie II AKa 64/21, LEX nr 3455560). Sąd Okręgowy przekonując przyjmuje, że oskarżony do grudnia 2011 roku, pozostając w porozumieniu z pokrzywdzonym, korzystał z powierzenia mu działalności, wykorzystując brak wiedzy pokrzywdzonego o faktycznych dochodach, dokonywał przywłaszczenia mienia, którym był zobowiązany dzielić się z

pokrzywdzonym.
Korzystał na własne cele z tego, co należało do J. M. (1). Należy akceptować też stanowisko Sądu Okręgowego, że sytuacja zdecydowanie zmieniła się w grudniu 2011 roku, kiedy to doszło do konfliktu między nieformalnymi wspólnikami, kiedy oskarżyciel cofnął pełnomocnictwo stanowiące podstawę działania oskarżonego. Zmiana warunków skutkowała istotną zmianą zamiaru. To już nie wyłącznie przywłaszczenie zysków, ale wprost przywłaszczenie pieniędzy stanowiące przychody działalności oraz przedmiotów, które zostały nabyte w ramach prowadzenia działalności. Ustalenie takie należy oceniać jako poprawne i oparte na wymowie wskazanych dowodów. Nie jest przy tym przekonujące twierdzenie skarżącego w tym przedmiocie, kwestionujące faktycznie zamiar przywłaszczenia po

stronie oskarżonego
W. K. (1) w
odniesieniu do
całości przypisanej
mu działalności
przestępczej.

Ad 3, 4 oraz 8 i 9.

Nie jest trafny
zarzut skarżącego
zarzucającego
Sądowi
Okręgowemu
dowolność przez
dokonanie oceny
dowodu z
wiadomości
tekstowych
przedstawionych
przez
pokrzywdzonego.
Sąd uznał, w
kontekście treści
zeznań J. M. (1), za
wiarygodne wydruki
z wiadomościami
przesyłanymi
między stronami
jako wiadomości
sms. Sąd meriti
nie traktuje tego
dowodu za dowód
zasadniczy,
pełnowartościowy,
właśnie dlatego, że
wiadomości te nie
zostały uzyskane w
drodze
zabezpieczenia
oryginalnego
urządzenia, na
którym mogły zostać
zapisane, a
następnie
ewentualnie
przebadane przez
biegłego z zakresu
informatyki, ani też
nie pochodziły od

operatora. Treść tych wiadomości, jest niejako dowodem „pomocniczym”. Elementem samej relacji pokrzywdzonego o jego kontaktach z oskarżonym.

Nie jest natomiast przekonujące twierdzenie skarżącego o całkowitym braku potwierdzenia autentyczności tych wiadomości.

Częściowo ich treść została potwierdzona w trakcie czynności procesowych konfrontacji, w ramach których to prowadzący czynność przesłuchania funkcjonariusz Policji odczytał wobec jej uczestników wiadomość, wprost wskazującą na to, iż to właśnie pokrzywdzony przekazywał pieniądze na rozruch firmy i oczekiwał związanych z tym konkretnych profitów.

Nie jest uzasadniony także zarzut naruszenia przepisów art. 366 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. Sąd meriti oddalił wniosek

dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki i telekomunikacji, uznając, iż wobec upływu czasu, braku zabezpieczenia urzędnika, na który przychodziły te wiadomości, dowód taki był nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanych okoliczności, a także zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

Trudno przyjmować, że wiadomość tego rodzaju mogłyby zostać po blisko 10 latach wiarygodnie zachowane lub odtworzone.

Ad. 5.

Sąd Okręgowy przyjął, że nie ma możliwości dokonania rzeczywistego rozliczenia działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...). Brak jest wiarygodnej dokumentacji księgowej.

Fragmentaryczność danych odnoszących się do przepływów finansowych poprzez rachunek

bankowy,
przekonują o
niemożności
dokonania
rzetelnych rozliczeń.
Sąd meriti dokonał
wycień wartości
przywłaszczonego
mienia, w
szczególności tego
przypisanego w
pkt I części
dyspozytywnej,
wyłącznie w oparciu
o zakwestionowane
jako celowe z uwagi
na prowadzoną
działalność
gospodarczą
wydatki dokonane
z konta firmowego.
Sąd meriti przypisał
więc oskarżonemu,
tylko to, co
było jego osobistym
wydatkiem. Taki
sposób ustalenia
szkody jest
niewątpliwe
najkorzystniejszym z
możliwych dla
oskarżonego.
Faktyczna
niemożność
dokonania
rzeczywistych
ustaleń dochodów
na podstawie ksiąg,
nie przesądzałoby w
żadnym razie o
wadliwości
metodologii
przyjętej przez sąd.
Tym bardziej
ustalenie
faktycznych
dochodów z
działalności,
musiałoby być
ustaleniem dla

oskarżonego jednoznacznie niekorzystnym. Obejmowałoby bowiem, nie tylko jego osobiste wydatki, ale faktycznie wszystko co uzyskał jako dochód działalności.

Ad. 6.

Zgodnie z treścią art. 389 § 1 k.p.k. i art. 391 § 2 k.p.k. wynika jednoznacznie, że podejrzanemu/oskarżonemu nie można odczytywać zeznań składanych w tym lub innym postępowaniu. W tym zakresie skarżący ma rację powołując się na takie ograniczenia procesowe. Nie oznacza to, że czynność konfrontacji jest nieważna. Protokół konfrontacji jest ciągle dowodem ważnym oraz istotnym z uwagi na jego przebieg w odniesieniu do biorącego w tej czynności pokrzywdzonego – J. M. (1). Były więc podstawy, aby protokół ten odczytać świadkowi oraz ujawnić treść okazywanych wówczas przez świadka wiadomości sms ze swojego

telefonu. Zakaz dowodowy dotyczy wyłącznie wypowiedzi występującego aktualnie w charakterze oskarżonego W. K. (1). Sąd Okręgowy zakazu tego nie naruszył. Nie powołał się na zeznania składane wcześniej przez świadka w tej sprawie. Nie doszło więc do naruszenia przepisów procedury w tym zakresie.

Ad. 7.

Także i ten zarzut jest nieuzasadniony. Sąd Okręgowy istotnie w treści uzasadniania powołał się na to, że oskarżony odmówił odpowiedzi na pytanie. Oskarżony ma prawo składać wyjaśnienia, lub ich nie składać. Nie ma on przede wszystkim obowiązku dostarczać dowodów swoje winy lub niewinności (art. 74 § 1 k.p.k.). Natomiast całkowicie nieakceptowalne jest twierdzenie, że wadliwe jest stanowisko sądu akcentujące w ocenie wiarygodności

dowodu, w tym przypadku dowodu z wyjaśnień oskarżonego, postawy reprezentowanej przez oskarżonego. Przekonująca relacja, jej brak, albo niezdolność do wyjaśnienia jakiejś kwestii, są oczywistymi czynnikami mającymi znaczenie dla oceny wiarygodności relacji. Nie ma podstaw, aby ocena wyjaśnień oskarżonego oparta również na ewidentnej fragmentaryczności relacji, braku woli przedstawienia jakichś okoliczności, miałyby być niedopuszczalna lub wadliwa. W tym zakresie Sąd Okręgowy nie popełnił błędu, a jego ocena oparta także na braku relacji oskarżonego, zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 10.

Stanowisko wobec tak postawionego zarzutu faktycznie zawarte zostało w początkowej części niniejszego uzasadnienia, w części poświęconej zarzutom

bezwzględnej przesłanki procesowej. W tym przedmiocie należy wskazać, że zarzut subsydialnego aktu oskarżenia, poprawiony przez oskarżyciela po wezwaniu sądu, ale przede wszystkim po tym jak sąd wskazał w postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2016 roku na niemożność procedowania w zakresie czynów polegających na przywłaszczeniu samochodów C., należy oceniać jako poprawny. Nie ma więc mowy o nierozstrzygnięciu przez sąd o jakimkolwiek czynie będącym przedmiotem sprawy.

Ad. 11, 13, 14, 15 i 17.

Zarzutu skarżącego sformułowane jako błąd w ustaleniach faktycznych należy traktować jako ewentualny błąd wynikły, nie z wadliwości wniosku sądu, ale z - będącego przedmiotem innych zarzutów - naruszenia przepisów postępowania, w szczególności wadliwości oceny

dowodów, bądź nieuwzględniania wyjaśnień oskarżonych. Zasadnicza dla dokonania ustaleń faktycznych relacja pokrzywdzonego oraz zbieżne z tą relacją pozostałe dowody wskazane przez sąd, przesądzają, że oskarżony miał prawo do czerpania zysków jakie przynosiła działalność handlowa, ale nie w całości, tylko w połowie. Druga połowa miała przypadać właśnie oskarżycielowi. To były jego środki, które zostały spożytkowane na osobiste cele przez oskarżonego.

Nie można także przyjmować, aby Sąd meriti dopuścił się błędu dokonując ustaleń w zakresie wartości mienia będącego przedmiotem obu przestępstw. W pkt I części dyspozytywnej przypisano oskarżonemu W. K. (1) przestępstwo polegające na przywłaszczeniu 1/2 środków finansowych, które zostały wydatkowane na

jego osobiste potrzeby. Sąd przyznał mu bowiem prawo do korzystania z wypracowanych przez siebie zysków, ale nie w całości jak ten twierdzi w swoich wyjaśnieniach, ale zgodnie z porozumieniem jakie zawarł z J. M. (1). Ten bowiem nie miał prawa do przejęcia jego części dochodów. Podobnie rzecz ma się z czynem z pkt II części dyspozytywnej, tam również przedmiotem przestępstwa nie jest całość rzeczywistej wartość rzeczy i pieniędzy, ale połowa tej kwoty. To właśnie przyznanie równych uprawnień każdej ze stron, skutkowało takim właśnie rozdziałem należnych korzyści, do tych które przysługiwały pokrzywdzonemu. Powinny trafić do niego, a zostały przywłaszczone przez oskarżonego.

Ad. 12.

Formułując w tym zakresie zarzut skarżący wskazuje na możliwość, że treść relacji każdej

ze stron jest prawdziwa. Każdy, pokrzywdzony i oskarżony, inaczej pamiętał i rozumiał porozumienie jakie mężczyźni zawarli. Inne przez to były ich oczekiwania oraz zachowanie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nic nie wskazuje na takie nieporozumienie. Ani nie potwierdza tego treść żadnej relacji z przebiegu kontaktów, ani nie wynika to także ze sposobu zachowania oskarżonego. Ten bowiem nie zmierzał faktycznie do ugody z pokrzywdzonym. Wbrew deklaracjom zmierzał do przejęcia nie tylko kontrahentów firmy, ale także jej wartości majątkowych z pominięciem pokrzywdzonego. Wszystkie te okoliczności przesądzają, nie tylko o całkowitym rozeznaniu oskarżonego w zakresie uprawnień i oczekiwań pokrzywdzonego, ale również co do zawinienia jako umyślnego zamiaru przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego.

Ad. 16.

Nie jest prawdą twierdzenie, że oskarżony W. K. (1) w ustaleniach sądu był traktowany jedynie jako osoba zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi oskarżyciela. Sąd zgodnie z relacją pokrzywdzonego przyjmuje, że stosunek prawny jakie strony zawarły (choć nie sporządzona formalnie umowy), był zbliżony do spółki cywilnej. Był to jednak stosunek indywidualny, ukształtowany samodzielnie przez strony. Stosunek ten, jak wskazano to już wcześniej, zakładał pewną ekwiwalentność świadczeń storn. To na oskarżonym ciążył obowiązek pracy (działalności handlowe). Jednoznacznie określono wielkość przypadających korzyści. Oskarżonemu przypisano przywłaszczenie konkretnego mienia, nie zaś spowodowanie szkody w mieniu pokrzywdzonego. Szkoda w sposób oczywisty ma inny

charakter prawnokarny.		
Wniosek		
Obrońca oskarżonego W. K. (1) wniósł o uchylenie wyroku w pkt I i II i umorzenie postępowania wobec oskarżonego.	zasadny częściowo zasadny niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski apelacji obrońcy są przede wszystkim podyktowane zarzutami podnoszącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze. Nieuwzględnienie w pierwszym rzędzie tych zarzutów musiało skutkować niemożnością zmiany wyroku we wskazany sposób. Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu także pozostałych zarzutów (obejmujących względne przyczyny odwoławcze z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), uznał je także za nieuzasadnione, co skutkowało brakiem podstaw do zmiany		

<p>wyroku również w innych sposób.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelację od wyroku w całości na korzyść oskarżonego W. K. (1) złożył prokurator (...), na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k.. zarzucając: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż zachowaniem swym W. K. (1) dwukrotnie wyczerpał znamiona przestępstwa przywłaszczenia powierzzonego mu mienia, podczas gdy prawidłowa ocena zachowania oskarżonego W. K. (1) oparta o zgromadzony materiał dowody, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do uznania, iż ww. był jedyną osobą faktycznie prowadzącą działalność przedsiębiorstwa (...) i wykonująca w tym zakresie wszelkie czynności związane z bieżącą jej obsługą, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>konsekwencji czego miał prawo wyłącznie dysponować wszelkimi środkami uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności oraz wykorzystywać sprzęt dłużący do jej prowadzenia, zaś J. M. (1) miał li tylko otrzymywać miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1.000-1.500 zł oraz miał mieć opłacane składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce – jako wynagrodzenie za korzystanie przez W. K. (1) z jego kapitału oraz za sygnowanie własnym nazwiskiem działalności gospodarczej prowadzonej faktycznie przez W. K. (1).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji prokuratora nie jest zasadny.</p> <p>W pierwszym rzędzie skarżący stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zmierza</p>			

do wykazania, że błędne są ustalenia Sądu meriti dokonane na podstawie zeznań pokrzywdzonego J. M. (1). To właśnie zeznania tego świadka oraz korespondujące z nimi inne jeszcze dowody omówione obszernie w uzasadnieniu, stały się podstawą ustaleń faktycznych. Sąd dokonał więc wprost ustaleń na podstawie relacji oskarżyciela. Błąd w ustaleniach faktycznych jakie zarzuca skarżący jest więc wynikiem wprost, nieprawidłowej oceny dowodów, której jednak skarżący wprost nie zarzuca.

Pozostaje w tym miejscu odwołać się do stanowiska Sądu Apelacyjnego zwartego wyżej, w części 3.1, zawierającego właśnie odniesienie się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do oceny wiarygodności zeznań J. M. (1) i pozostających z nimi w opozycji wyjaśnień oskarżonych.

Pozostaje w tym miejscu wskazać

na niezasadność zarzutów skarżącego obrońcy odnoszących się właśnie do kwestionowania wiarygodności relacji pokrzywdzonego, w szczególności zaś tej części, gdzie ten relacjonował, że nie był wyłącznie „słupem” użyczającym swojego nazwiska oskarżonemu do prowadzenia działalności gospodarczej, ale zainwestował środki finansowe w start tego biznesu, ponosił ryzyko z nim związane oraz miał prawo do zysków. Wszystkie te elementy zaangażowania i motywacja oskarżonego zostały szczegółowo rozważone przez sąd meriti. A Sąd Apelacyjny takie ustalenia akceptuje, jako nie wykraczające poza granice swobodnej oceny dowodów wyznaczonej granicami z art.7 k.p.k.

Skoro zaś prawidłowo zostały przeprowadzone dowody i prawidłowo je oceniono, to

chybiony jest zarzut, niewłaściwego ustalenia na ich podstawie stanu faktycznego. To musi być zasadnicze stanowisko wobec stawianego przez prokuratora zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Doktryna i orzecznictwo na gruncie przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k. przewiduje też inny jeszcze rodzaj tego uchybienia, tzw. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w przeszłości przedstawił ważki pogląd odnoszący się właśnie do takiego, jako uchybieniu w procesie dowodzenia i tak: „Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody, a także gdy prawidłowo je ocenił. Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych

dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone. Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach” (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 9 sierpnia 2018 roku, II AKA 184/18 LEX nr 2556688). Stawiając taki właśnie zarzut należy przede wszystkim wskazać, że: „Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności.” (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrok z

<p>dnia 14 lutego 2018 roku, IIAKa 7/18, Lex 2501272).</p> <p>Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie. Postawą ustaleń faktycznych jest bowiem relacja pokrzywdzonego, a ustalenia faktyczne wprost są wynikiem przyznania temu dowodowi waloru wiarygodności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. K. (1) od zarzucanych mu przestępstw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nieuwzględnienie zarzutu apelacji prokuratora skutkowało nie podzieleniem wniosków tejże apelacji.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Apelację na niekorzyść oskarżonych W. K. (1) w części oraz oskarżonej A. H. (1) w całości złożył pełnomocnik oskarżyciela</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

posiłkowego J. M.
(1) adw. G. Ł.
zarzucając:

1. Co do W. K.
(1) – obrazę art. 7
k.p.k., mającą wpływ
na treść wyroku,
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów – tj.
uznanie, że W.
K. (1) dopuścił
się przywłaszczenia
pieniędzy w kwotach
56.577 zł i
104.724,28 zł oraz
rzeczy ruchomych o
wartości 11.140,42
zł, podczas gdy
prawidłowa ocena
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego,
uwzględniająca
doświadczenie
życiowe, zasady
prawidłowego
rozumowania i
wskazania wiedzy
nakazuje przyjąć,
że dopuścił się
on przywłaszczenia
pieniędzy w kwocie
402.866,23 zł oraz
rzeczy ruchomych o
wartości 22.280,85
zł (łącznie
425.147,08 zł).

2. Co do A. H.
(1) – obrazę art. 7
k.p.k., mającą wpływ
na treść wyroku,
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów – tj.
uznanie, że

oskarżona A. H.
(1) w czasie, gdy
umożliwiła W. K.
(1) transferowanie
pieniędzy
pokrzywdzonego J.
M. (1) na swój
rachunek bankowy
oraz w czasie od
rozpoczęcia swojej
działalności
gospodarczej Aga
Folia w dniu 4
stycznia 2021 r.
– nie posiadała
wiedzy, że pieniądze
wpływające na jej
rachunek bankowy
oraz rzeczy przejęte
na stan jej
działalności
gospodarczej
stanowią cudzą
własność, tj.
pokrzywdzonego,
podczas gdy
prawidłowa ocena
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego,
uwzględniająca
doświadczenie
życiowe, zasady
prawidłowego
rozumowania i
wskazania wiedzy
nakazuje przyjąć,
że oskarżona taką
wiedzę tempore
criminis posiadała,
zaś jej zachowania
stanowią
współsprawczą i
umyślną w zamiarze
kierunkowym
realizację znamion
przestępstwa
sprzeniewierzenia z

	art. 284 § 2 k.k. w z. z art. 12 k.k.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się zasadna w części w stosunku do oskarżonego W. K. (1). W pozostałym zakresie apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Ad 1.</p> <p>Skarżący przede wszystkim akceptuje sposób wyliczenia szkody w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Zasadniczo przedmiotem przywłaszczenia sąd czyni tu środki wydatkowane z rachunku oskarżyciela (rachunku firmowego) na cele ewidentnie niezwiązane z działalnością gospodarczą, cele jednoznacznie osobiste oskarżonego. Jednocześnie Sąd</p>			

Okręgowy popełnia jednak błąd od tej kwoty (sumy wydatków) odejmując celowo wydatkowane przez oskarżonego sumy jako płatność na rzecz ZUS z tytułu ubezpieczenia społecznego oskarżonego i oskarżyciela (22.577 zł) oraz pieniądze stanowiące wynagrodzenie dla oskarżyciela (31.800 zł). Jak trafnie wskazuje skarżący, kwoty te były wydatkowane osobno, z konta firmowego i nie miały związku z osobistymi wydatkami oskarżonego. Sąd jako udział przypadający oskarżycielowi należało przyjmować połowę kwoty 167.533,00, a nie jak przyjął Sąd Okręgowy z kwoty 113.156 zł. Sąd ostateczna wartość przywłaszczonego w pkt I mienia to 83.766,50 zł.

Podobnie w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wartość przywłaszczonego mienia należało

zwiększyć o kwotę 16.351,01 zł stanowiącą wartość folii nabytej przez (...) od (...) sp. z o.o. w O. objętej fakturą VAT (...) z 11 stycznia 2012 roku. Trafnie wywodzi tu skarżący oskarżyciel, że faktycznie sama faktura budzi zasadnicze wątpliwości co do jej autentyczności. Została ona sfalszowana. Takie ustalenia dokonał też sąd meriti. Jednakże została ona zapłacona, a jak wykazuje skarżący (str 10) apelacji, kwota na jaką opiewała odpowiada pozostałej do zapłaty części należności za faktycznie nabyte przez oskarżonego jeszcze w 2011 roku folie, a zapłacone w zasadniczej części już w styczniu 2012 roku.

Sąd nie uwzględnił natomiast pozostałych zarzutów odnośnie prawidłowości ustalenia szkody.

Nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie skarżącego, że przedmiotem przywłaszczenia winny być także pieniądze wypłacone

przez oskarżonego z konta bankowego w gotówce. Chodzi w tym przypadku także o dużą sumę bo 222.120 zł. Nie wykracza poza ramy wyznaczone przez art. 7 k.p.k., ustalenie sądu, że doświadczenie życiowe, zawodowe oraz realia niniejszego postępowania, nie pozwalają przyjmować, aby pieniądze wypłacane w gotówce były przeznaczone na osobiste potrzeby oskarżonego, a nie na wydatki prowadzonej przez oskarżonego działalności handlowej. Nie tylko chodzić tu musi o koszty działalności, ale także o rozliczenia z kontrahentami. Może to nie jest przeważająca praktyka, ale na pewno takie rozliczenia ciągle mają miejsce. Formułujący przeciwne twierdzenia w swoich apelacjach pełnomocnicy oskarżyciela posiłkowego ignorują choćby ustalenia sądu w niniejszej sprawie, gdzie miało dojść do rozliczeń

gotówkowych
oskarżonego z (...) sp. z o.o., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) i inne, a w szczególności przez zapłatę dużej sumy oskarżonemu przez P. L.. Trafnie więc Sąd Okręgowy wywodzi, że również oskarżony mógł dokonywać rozliczeń w ten właśnie sposób. To zaś stoi jednoznacznie na przeszkodzie przyjęciu, że całość, albo nawet część tych środków przywłaszczył.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest też trafne twierdzenie skarżącego, że przedmiotem przywłaszczenia, w odniesieniu do mienia przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej winna być cała wartość rzeczy, a nie jedynie połowa, jak w przypadku zysków. Trafnie sąd meriti stoi na stanowisku, że brak precyzji w ustaleniach między stronami.

Lakoniczność ustaleń umowy, muszą przemawiać za dokonywaniem ustaleń rozstrzygając

wątpliwości na
korzyść
oskarżonego.
Jednocześnie, wobec
faktycznego braku
wyodrębnienia
środków trwałych,
kapitału
założycielskiego etc.,
trudno przesądzać,
że dana rzecz
(komputer, ekspres
do kawy, czy też
nabyta w celach
handlowych folia),
zostały
sfinansowane
właśnie z zysku,
czy też stanowi ów
element
niepodzielnego
kapitału, inwestycji,
jak chciałby to
widzieć skarżący.
W każdym razie
stanowisko sądu
w tym zakresie
trzeba traktować
jako prawidłowe,
niewykraczające
poza zakres swobody
wyznaczony przez
art. 7 k.p.k.

Ad. 2.

W odniesieniu do
zarzutu
podniesionego
wobec oskarżonej
A. H. (1), Sąd
Apelacyjny podziela
stanowisko i zarzuty
podniesione przez
obrońcę oskarżonej,
a wskazujące na
niedopuszczalność
skierowania wobec
oskarżonej aktu
oskarżenia w trybie

subsydiarnym, a
za tym ujemną
przesłankę
procesową z art. 17 §
1 pkt 9 k.p.k. – brak
skarbi uprawionego
oskarżyciela i
bezwzględną
przyczynę
odwoławczą z art.
439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Szerzej o
stwierdzonym
uchybieciu oraz
jego skutkach dla
orzeczenia w części
4 niniejszego
uzasadnienia.

Ustalone uchybienie
i wskazany sposób
procedowania w
sprawie ma też
zasadnicze
znaczenie dla oceny
zarzutów apelacji
pełnomocników
oskarżyciela
subsydiarnego J. M.
(1) zmierzających do
wykazania
sprawstwa
oskarżonej.

Konieczność
utrzymania w mocy
orzeczenia o
uniewinnieniu
oskarżonej,
przesądza o
konieczności
ograniczenia
rozpoznania środka
odwoławczego
wyłącznie do
stwierdzonego w
tym zakresie
uchybiecia.

Rozpoznanie w tym
zakresie czyni

<p>beprzedmiotowym ocenę pozostałych zarzutów wniesionych przez oskarżyciela środków odwoławczych (art. 436 k.p.k.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego W. K. (1) poprzez przyjęcie, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w warunkach przypisanego mu przestępstwa z pkt I części dyspozytywnej wyroku przywłaszczył powierzone mu środki pieniężne w kwocie 202.054,50 zł; - w warunkach przypisanego mu przestępstwa z pkt II części dyspozytywnej wyroku przywłaszczył powierzone mu rzeczy ruchome o wartości 22.280,85 zł, pieniądze w kwocie 48.060 zł stanowiących połowę z 96.120 zł przyjętych w 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

gotówce z faktur wystawionych dla (...), pieniądze w kwocie 16.351,01 zł – tj. wartość z fałszywej faktury uregulowanej dla (...) Sp. z o.o., pieniądze w kwocie 56.332,15 zł stanowiących połowę z 112.664,31 zł, jakie wpłynęły na rachunek A. H. (1) w 2012 r. z faktur firmy pokrzywdzonego wystawionych w 2011 r. oraz pieniądze w kwocie 80.068,57 zł stanowiących połowę ze 160.137,15 zł z faktur wystawionych przez firmę pokrzywdzonego w 2012 r., co daje łączną wartość mienia przywłaszczonego w wysokości 223.092,58 zł.

- o orzeczenie wobec W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody w łącznej wysokości 330.299,32 zł, tj.:

- dla przestępstwa z pkt I części dyspozytywnej kwotę 202.054,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 grudnia 2011 r. do dnia wyroku;

<p>- dla przestępstwa z pkt II części dyspozytywnej kwotę 128.244,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 marca 2012 r.,</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie A. H. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski o zmianę wyroku wobec oskarżonego W. K. (1) zostały częściowo uwzględnione, wyrok zmieniony przez zmianę ustaleń w zakresie mienia będącego przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt I i II część dyspozytywnej. W pozostałym zakresie, z przyczyn wskazanych wyżej, wobec nieuwzględniania zarzutów apelacji, wyrok nie podlega dalszej korekcie.</p>		

Sąd Apelacyjny, w konsekwencji dokonał także rozszerzenia obowiązku naprawienia szkody orzeczonego na rzecz oskarżyciela subsydiarnego w pkt VI części dyspozytywnej. Nie uwzględniono natomiast żądania orzeczenia odsetek od kwoty stanowiącej naprawienie szkody. Sąd Okręgowy wskazał, że podstawą orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, tak jak i innych rozstrzygnięć, jest przepis art. 46 § 1 k.k., obowiązujący przed 1 lipca 2015 roku. W takim kształcie przepis ten, stanowił swoistą postawę orzeczenia świadczenia, bez odwołania się w pełni do przepisów prawa cywilnego. Sąd orzeczenie na tej podstawie nie dawało podstaw do orzekania także odsetek od zasądanego świadczenia. Tak też to orzeczenie ukształtował Sąd Okręgowy.

W odniesieniu do oskarżonej A. H. (1) wskazane

<p>uchybienia postępowania przesądzały o niemożności uwzględnienia wniosków niniejszej apelacji.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Apelację na niekorzyść oskarżonych W. K. (1) w części, co do pkt II i VI oraz oskarżonej A. H. (1) w całości złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. M. (1) adw. S. W. zarzucając:</p> <p><u>I.W odniesieniu do oskarżonego W. K. (1):</u></p> <p>1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 284 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię spowodowaną pominięciem art. 871 § 1 k.c. w wyniku przyjęcia, iż oskarżony nie przywłaszczył 1/2 kwoty z 70.000 zł, jaką wpłacił oskarżyciel substydiarny na rozpoczęcie działalności gospodarczej, gdyż ww. kwota podlegała podziałowi po 1/2 części pomiędzy obiema wskazanymi stronami, przy zakończeniu działalności</p>	<p># # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

gospodarczej,
podczas gdy Sąd
I instancji uznał
przecież, iż :
„oskarżonego i
oskarżyciela łączy
stosunek prawny
odpowiadający
umowie spółki
cywilnej” (w
rzeczywistości
odpowiadał on tzw.
umowie o wspólnym
przedsięwzięciu),
jednocześnie
pomijając regulację
z art. 871 § 1
k.c., z której wynika,
że wspólnikowi
występującemu ze
spółki wypłaca się
w pieniądzu wartości
jego wkładu
oznaczoną w
umowie spółki, a
w braku takiego
oznaczenia –
wartość, którą wkład
ten miał w
chwili wniesienia
(nie ulega zwrotowi
wartość wkładu,
polegającego na
świadczeniu usług)
(analogicznie jest w
przypadku umowy o
wspólnym
przedsięwzięciu), w
związku z czym
niezwroćenie przez
oskarżonego W.
K. (1) ww.
kwoty 70.000 zł
oskarżycielowi
subsydiarnemu
stanowi
przestępstwo z art.
284 § 2 k.k.

2) naruszenie przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, pomijając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego w wyniku przyjęcia, że:

- „nie można by uznać (...), iż kwoty wypłacone w bankomatach, czy też placówkach bankowych z tego rachunku w postaci gotówki można zakwalifikować jako kwoty przeznaczone na wydatki o charakterze prywatnym.

Zauważyć należy, bowiem że brak było takich dowodów”, podczas gdy – jak wynika z materiału dowodowego – oskarżony W. K. (1) wszystkie koszty prowadzenia (...) opłacał wyłącznie za pomocą przelewów elektronicznych, lub karty płatniczej, zaś w materiale dowodowym nie ma żadnych potwierdzeń wpłat gotówkowych na

poczet prowadzonej działalności czy faktur „opłaconych gotówką”, w związku z tym prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem doświadczenia życiowego, logiki i prawidłowego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony W. K. (1) wypłaty gotówkowe na sumę 176.568,11 zł, przeznaczał na prywatne wydatki, czym powiększył faktyczną szkodę na majątku oskarżyciela substydarnego;

- „nie przypisał oskarżonemu przywłaszczenia folii wskazanej w fakturze VAT o numerze (...) z dnia 11.01.2012 r. o wartości 16.351 zł, z uwagi na wątpliwość czy rzeczywiście ta faktura obrazowała rzeczywista transakcję”, podczas gdy iż faktura ta była opłacona przez oskarżyciela substydarnego, co zresztą dostrzegł Sąd I instancji – i dlatego prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje przesłanek ani podstaw do powątpiewania w

realność przedmiotowej transakcji; brak jest okoliczności i dowodów, które mogłyby ją zakwestionować, a wyrażona wątpliwość ma charakter dowolny i nieuzasadniony;

- należy dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego W. K. (1) w zakresie udziału i roli oskarżonej w przestępstwie, podczas gdy:

a) oskarżony W. K. (1) posiadał interes faktyczny w chronieniu swojej konkubiny przed odpowiedzialnością karną, wobec czego konfabulował co do jej udziału i roli ww. czynie;

b) Sąd I instancji nie dał wiary w żadne inne wyjaśnienia oskarżonego W. K. (1), bowiem w całości nie pokrywały się one z materiałem dowodowym w sprawie, wobec tego nie można przyjąć, iż akurat co do roli oskarżonej A. H. (1) będzie prawdomówny, a szczególnie gdy materiał dowodowy

nie daje żadnych ku temu podstaw;

b) art. 25 § 1 k.p.k. poprzez jego pominięcie w wyniku przyjęcia, iż należności powstałe po wypowiedzeniu umowy pełnomocnictwa przez oskarżyciela oskarżonemu W. K. (1) podlega podziałowi pomiędzy nich po 1/2 części, a w szczególności kwota w wysokości 96.120,93 zł z tytułu faktur wystawionych na „(...)” w styczniu 2012 roku, podczas gdy prawidłowe zastosowanie art. 25 § 1 k.p.k. prowadzi do wniosku, że Sad I instancji nie może orzekać o prawie do przedsiębiorstwa i prawach własnościowych z nią związanych, gdyż w tym wypadku orzeka w kognicji sądu cywilnego, zaś cała należność związana z ww. prawami przysługuje oskarżycielowi.

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w

wyniku przyjęcia, że od sumy 181.989 zł, przywłaszczonej przez oskarżonego W. K., na którą składają się wydatki oskarżonego o charakterze prywatnym (w postaci zakupów spożywczych, zabawek, wakacji czy imprez), należy odjąć należności wpłacone na rzecz ZUS za oskarżonego oraz oskarżyciela (w wysokości 22.577 zł) i kwotę wypłaconą oskarżycielowi (s umie 31.800 zł), podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności faktycznych prowadzi od wniosku, iż kwota przeznaczona na należności z tytułu ubezpieczeń społecznych oraz wypłaty na rzecz oskarżyciela subsydiarnego, nie mogły być odjęte od sumy przywłaszczenia, z uwagi na fakt, iż nie wchodziły w skład przywłaszczonej kwoty – były zgodne z ustaleniami stron, a więc ich odjęcie nie ma uzasadnienia w okolicznościach faktycznych sprawy.

II. W odniesieniu do oskarżonej A. H. (1) – zarzucił :

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, w wyniku przyjęcia, że oskarżona A. H. była przekonana, iż oskarżyciel jest jedynie figurantem w prowadzonej działalności gospodarczej, zaś środki pieniężne, urządzenia, jak i całe przedsiębiorstwo należy do oskarżonego W. K. (1), podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, prowadzi do wniosku iż oskarżona A. H. (2) działała wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym W. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za czym przemawiają następujące okoliczności:

a) oskarżona A. H. (6) jest wieloletnią konkubiną oskarżonego W. K.

(1) i wspólnie wychowują kilkunastoletniego syna – niewątpliwie więc zdawała sobie sprawę z niskich dochodów swojego partnera, które nie powalałyby na rozpoczęcie działalności gospodarczej oraz o „zaległych zobowiązaniach których nie miał zamiaru spłacać” i o wysokości dochodu osiągniętego przez oskarżonego W. K. (1) w wysokości 21.238 zł w 2007 r., oraz w wysokości 16.528 zł w 2008 r. – o czym świadczą jego zeznania podatkowe, w związku z czym bezsprzecznie środki finansowe na zakup sprzętu, wynajęcie hali, tudzież środki na pozyskanie surowca – w celu rozpoczęcia działalności gospodarczej – nie mogły pochodzić od niego;

b) b) sekwencja zdarzeń w postaci: przyjazdu oskarżyciela w połowie 2010 r. i rozmowy z oskarżonym W. K. (1) o sprawach gospodarczych; wypłaty przez oskarżonego W. K. na rzecz

oskarżyciela;
spotkanie
oskarżyciela z
oskarżonym W.
K. w grudniu
2011 r. zastrzeżenia
co do działań
przedsiębiorstwa
uwagi na temat
dostrzeżonych
nieprawidłowości na
rachunku
bankowym; pisemne
poinformowanie
kontrahentów przez
oskarżonego W.
K. w dniu 30
grudnia 2011 r. o
zmianie rachunku,
przekierowanie
wpłat z działalności
handlowej na konto
bankowe oskarżonej
A. H. (1); założenie
działalności
gospodarczej 4
stycznia 2012 r.
na oskarżoną (...)
o bardzo zbliżonej
nazwie i tożsamym
przedmiocie
działalności;
cofnięcie przez
oskarżyciela w dniu
5 stycznia 2012 r.
pełnomocnictwo do
konta (...) dla
oskarżonego W. K.;
zawarcie 19 stycznia
2012 r. umowy
z nowym biurem
rachunkowym przez
oskarżyciela;
skierowanie 31
stycznia (...).
przez oskarżonego
W. K. pisma
do oskarżyciela
z informacją o
przekierowanie

płatności w związku z cofnięciem mu pełnomocnictw oraz wezwanie do rozliczeń z tytułu świadczenia pracy; pismo pełnomocnika oskarżonego do kontrahenta z dnia 3 lutego w przedmiocie poinformowania o przyczynach przekierowania kwoty pieniężnej na inny rachunek bankowy - wszystko to jednoznacznie świadczy o traktowaniu oskarżyciela we wskazanym czasie przez oskarżonego W. K. jako faktycznego właściciela przedsiębiorstwa, nie zaś figuranta;

c) oskarżona A. H. (2) zdawała sobie sprawę z konfliktu co do finansów i rozliczeń w przedsiębiorstwie oskarżyciela z oskarżonym W. K., co przyznali w swych wyjaśnieniach zarówno oskarżony W. K. jak i oskarżona A. H. oraz co zauważył Sąd I instancji, wobec powyższego oskarżona A. H. bezsprzecznie zdawała sobie sprawę, w jakim

celu udostępnia konto oskarżonemu W. K., gdyż będąc świadoma powyższego sporu, wiedziała iż udostępnia konto w celu zgarnięcia mienia, należącego do oskarżyciela;

d) skoro Sąd I instancji dostrzegł brak logiki po stronie oskarżonego W. K., w zakresie opisywanych przezeń okoliczności, związanych z początkiem działalności, a w szczególności dotyczących źródła pochodzenia środków pieniężnych, rzekomych motywów finansowych oskarżyciela, przy uwzględnieniu wysokiego ryzyka oraz brak żądania oskarżyciela od razu profitów z przedsięwzięcia, to owe braki w rozumowaniu dostrzegają także niewątpliwie oskarżona A. H., prowadząc z nim wspólne gospodarstwo domowe – orzekający.

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego S. W., podobnie jak apelacja adw. G. Ł., zasługuje na częściowe uwzględnienie w stosunku do oskarżonego W. K. (1). W pozostałym zakresie zarzuty nie mogą zostać uznane za zasadne.</p> <p>Odnosząc się do zarzutów tej apelacji przede wszystkim należy odwołać się do stanowiska jakie zostało zaprezentowane wyżej, w części 3.3 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Zawarte tam argumenty zachowując w całości aktualność wobec twierdzeń zarzutów i uzasadnienia niniejszej apelacji. Poniżej wskazane stanowisko odnosić należy jedynie do tych kwestii i zarzutów, które nie zostały już omówione wcześniej.</p>	

Ad. I.1.

Zarzut sformułowany przez skarżącego jako naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 284 § 2 k.k., stanowi w istocie naruszenie przepisów postępowania odnoszących się do sposobu ustalenia przez sąd zakresu praw przysługujących oskarżycielowi wobec majątku, a za tym rozmiaru mienia będącego przedmiotem przywłaszczenia.

Na podstawie relacji oskarżyciela posiłkowego nie ulega wątpliwości, że przekazanie oskarżonemu w początku 2009 roku środki (70.000 zł) miały zostać wydatkowane na rozpoczęcie działalności. Nie dokonano spisu z tych środków, ani w żaden inny sposób nie dokonano ewidencji lub rozliczenia tej kwoty. Stąd trudno przyjmować, że taka wartość lub konkretne przedmioty, objęte ustaleniami czynu z pkt II części dyspozytywnej

można było
identyfikować jako
wkład oskarżyciela
subsidiarnego
podlegający
zwrotowi. Po drugie,
jak wskazywano już
wcześniej,
porozumienie, które
sąd zdołał
zrekonstruować na
podstawie zeznań
pokrzywdzonego
jest naprawdę mało
precyzyjne,
obejmuje jedynie
połowiczny podział
zysków. Wnosić
z tego należy,
że nie brano
pod uwagę żadnych
innych korzyści, niż
właśnie te, będące
wynikiem korzyści
jakie odniosą
oskarżony i
oskarżyciel. Być
może w tym zakresie
liczyli oni na
zaufanie i możliwość
porozumienia się
w tym zakresie.
Słusznie więc sąd
meriti poprzestaje
na takim właśnie
ustaleniu, które
miałoby być zasadą
podziału majątku,
a za tym i
ustalenia zakresu
przywłaszczenia. W
końcu, sąd meriti
nie traktuje, a
nie ma też
do tego podstawy,
stosunku prawnego
łączycego strony
jako spółki cywilnej.
Przyrównuje on
jedynie stan wynikły

z ustalonego między stronami porozumienia, jako stosunek zbliżony do spółki cywilnej. Sąd stwierdza „Opierając się bowiem w dużej mierze na zeznaniach J. M. (1), a także wskazaniem wiedzy, uznać należało, iż mieliśmy tutaj do czynienia z formą zbliżoną do spółki cywilnej” – str. 38 uzasadnienia. Tego więc nie przesądzono w ustaleniach. Jednocześnie sąd przyjmuje: „ Skoro zaś, W. K. (1) i J. M. (1) ustalili ostatecznie, iż będą dzielić zyski po połowie, to w ocenie Sądu, należało w zakresie rozporządzenia mieniem tym ustaleniom nadać kluczowe znaczenie”. – str. 38 uzasadnienia. Nie ma więc podstaw, aby, nie kwestionując ustaleń Sądu I instancji, domagać się innego niż równy podział wartości majątkowych jakie uzyskano w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...).

Ad I. 2) a) i 3)

Stanowisko wobec tych zarzutów zostało przedstawione w części 3.3, w odniesieniu do zarzutów apelacji drugiego pełnomocnika adw. G. Ł..

Ad. I. 2) b)

Skarżący powołując się na wskazany w przepisie art. 25 § 1 k.p.k. zakres właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego, faktycznie zmierza do wykazania, że sąd w postępowaniu karnym nie jest uprawniony do ocen prawnych w zakresie stosunków cywilnych czy prawno – gospodarczych. Nie można przyjąć tego poglądu za trafny. Po pierwsze: sąd oceniając zarzut musi dokonywać wszystkich ustaleń wyznaczonych zakresem znamion czynu zabronionego. Po drugie: przepis art. 8 k.p.k. zobowiązuje sąd do samodzielności jurysdykcyjnej w pełnym zakresie. Ograniczenie zawiera wyłącznie § 2 tego artykułu, który przesądza, że sąd jest związany

prawomocnymi
orzeczeniami sądu
kształtującymi
prawo lub stosunek
prawny. A więc
orzeczenie
prawomocne sądu
cywilnego
przesądzające o
charakterze
prawnym stosunku
między
oskarżycielem a
oskarżonym,
miałoby znaczenie w
niniejszej sprawie.
Takowego jednak
nie ma.

Ad. II.

Stanowisko wobec
zarzutów wobec
rozstrzygnięcia w
sprawie A. H.
(1) zostało także
przedstawione w
części 3-3, w
odniesieniu do
zarzutów apelacji
drugiego
pełnomocnika adw.
G. Ł. oraz w
pkt 4 niniejszego
uzasadnienia.

Wniosek

Pełnomocnik
oskarżyciela
subsidiarnego J. M.
(1) adw. S. W. wniósł
o:

1) zmianę
zaskarżonego
wyroku w stosunku
do oskarżonego W.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

K. (1) poprzez przyjęcie, że :

- w warunkach przepisanego mu przestępstwa z punktu I wyroku przywłaszczył środki pieniężne w kwocie 202.054,50 zł;

- w warunkach przepisywanego mu przestępstwa określonego w punkcie II wyroku przysądził kwotę 70 tys. złotych tytułem wkładu własnego oskarżonego, kwotę 96.120 zł tytułem faktu wystawionych dla (...) oraz pieniądze w kwocie 16.351 zł – tj. należność z tytułu foli oraz kwotę 56.322,15 zł stanowiącą połowę kwoty 112.664,31 zł, jakie wpłynęły na rachunek oskarżonej A. H. z tytułu faktur wystawionych na firmę oskarżyciela w 2011 r. oraz pieniądze w kwocie 160.137,15 zł z faktur wystawionych przez pokrzywdzonego w 2012 r., co daje łączną kwotę 398.930,30 zł;

- o orzeczenie wobec oskarżonego W. K. obowiązku naprawienia szkody w wysokości 600.984,80 zł, tj.:

<p>a) dla przestępstwa z pkt 1 orzeczenia w wysokości 202.054,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 grudnia 2011 r. do dnia wyroku;</p> <p>b) dla przestępstwa z pkt 2 orzeczenia w wysokości 398.930,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 grudnia 2011 r. do dnia wyroku.</p> <p>2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oskarżonej A. H. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przesłanki dokonania zmiany wyrok oraz nieuwzględniania pozostałych wniosków apelacji pełnomocnika, pozostają tożsame z tymi w skazanych w pkt 3.3 niniejszego uzasadnia, a stanowiącego część poświęconą</p>		

wnioskowi apelacji adw. G. Ł..		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	W odniesieniu oskarżonej A. H. (1), Sąd Apelacyjny stwierdza niedopuszczalność skierowania wobec oskarżonej aktu oskarżenia w trybie subsydiarnym, a za tym ujemną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. – brak skargi uprawionego oskarżyciela i bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Możliwość złożenia aktu oskarżenia w trybie przewidzianym w art. 55 § 1 k.p.k. – przez pokrzywdzonego uwarunkowana jest podmiotowo, ale przede wszystkim dwukrotnym wydaniem postępowania o odmowie wszczęcia postępowania lub		

umorzeniu
postępowania w
warunkach
przewidzianych w
art. 330 § 2
k.p.k. Takie warunki
zostały spełnione
w stosunku do
oskarżonego W. K.
(1), który był
w postępowaniu
prowadzonym przez
Prokuraturę
Rejonową dla
Wrocławia –
Fabrycznej (4Ds.
1514/15),
zakończonym
postanowieniem o
umorzeniu śledztwa
z dnia 15 marca
2016 roku, nie tylko
wskazany jako
sprawca czynów na
szkodę J. M. (1), ale
w tym postępowaniu
postawiono mu
zarzut popełnienia
czynów, które
następnie stały się
przedmiotem
subsidiarnego aktu
oskarżenia.

Zasadnicze pytanie
jakie stawia więc
obrońca, to czy taki
sposób
przeprowadzenia
postępowania
przygotowawczego
oraz fakt, że w
tym postępowaniu
nie bierze udział
prokurator, czyni
zadość warunkom
formalnym ścigania
oskarżonej w tym
trybie.

Mając na uwadze samą treść ustawy, brak jednoznacznego wskazania zakresu podmiotowego ewentualnych oskarżonych, trzeba choćby w oparciu o ogólne cele postępowania karnego zawarte w art. 297 § 1 k.p.k. wnosić, że oskarżenie w takim trybie można wnieść, nie wobec każdego, ale wyłącznie wobec osoby, niezależnie czy postawione jej formalny zarzut popełnienia przestępstwa, której sprawstwo i przesłanki odpowiedzialności były przedmiotem postępowania, i co do której organ postępowania przygotowawczego nie widział podstaw do wniesienia aktu oskarżenia. Takie stanowisko zajął też Sąd Najwyższy: „możliwe jest subsydiarne oskarżenia jedynie tej osoby, która miała status osoby podejrzanej w postępowaniu, co do której zapadło ponowna decyzja o umorzeniu, względnie osoby, która opis czynu

wskazywał jako podejrzaną, a co do które jednocześnie oskarżyciel podjął decyzję o nieoskarżaniu, także z powodu braku procesowej możliwości w tym zakresie.” – tak postanowienie z 6 lipca 2022 r. V KK 390/21. Pogląd ten powiela pogląd zawarty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2022 r., w sprawie II DIZ 54/21 o treści: „Nie jest dopuszczalna wykładnia rozszerzająca uprawnienia oskarżyciela subsydiarnego i pozwalająca wnosić mu subsydiarny akt oskarżenia w sprawach, które ścigane są z oskarżenia publicznego, poza wyjątkiem wyznaczonym treścią art. 55 k.p.k. należy zaznaczyć, że przed rozpoznaniem sprawy sąd ma obowiązek zbadać dopuszczalność aktu oskarżenia wniesionego przez pokrzywdzonego. Winien przy tym szczegółowo skontrolować, czy zachowana jest tożsamość czynu, którego dotyczyły decyzje kończące

postępowanie przygotowawcze. W związku z powyższym nie jest dopuszczalna wykładnia rozszerzająca uprawnień oskarżyciela subsydiarnego i pozwalająca wnosić mu subsydiarny akt oskarżenia w sprawach, które ścigane są z oskarżenia publicznego, poza wyjątkiem wyznaczonym treścią art. 55 k.p.k. należy zaznaczyć, że przed rozpoznaniem sprawy sąd ma obowiązek zbadania dopuszczalności aktu oskarżenia wniesionego przez pokrzywdzonego. Winien przy tym szczegółowo skontrolować, czy zachowana jest tożsamość czynu, którego dotyczy decyzja kończąca postępowanie przygotowawcze. Kryteria tożsamości czynu wyznacza w pierwszej kolejności opis czynu, co do którego dwukrotnie zapadły decyzje o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania, ponadto sąd posiłkowo winien zbadać tożsamość czynności

wykonawczych
sprawcy oraz
przedmiot tych
czynności, jak też
układ podmiotowy w
relacji oskarżony i
pokrzywdzony. Jak
wyżej zaznaczono
kryteria te winny
stanowią sztywne
ramy, aby nie
dopuszczać do
sytuacji przyznania
pokrzywdzonemu
uprawnień, które
co do zasady
nadane zostały mocą
ustawy wyłącznie
prokuratorowi”.

Wymagany
rygoryzm w
weryfikacji
uprawnień
oskarżyciela
subsydiarnego
przesądza, że nie
zostały w niniejszej
sprawie spełnione
warunki do
skutecznego
wniesienia aktu
oskarżenia w tym
trybie przeciwko
A. H. (7). W
śledztwie (4Ds.
1514/15)
zakończonym
postanowieniem o
umorzeniu z dnia 15
marca 2016 roku nie
była ona podejrzana.
Była przesłuchiwana
wyłącznie w
charakterze
świadka. Nie badano
jej sprawstwa, a
treść postanowienia
o wszczęciu
śledztwa, a

następnie postanowienia o jego umorzeniu, nie wskazuje na sprawstwo A. H. (1), ani nawet na to, że oskarżony W. K. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się działając wspólnie z inną osobą (ustaloną lub nieustaloną). W treści zarzutu (pkt V) postanowienia z 15 marca 2016 roku (k. 1250), który stał się podstawą skierowania subsydiarnego aktu oskarżenia, nie wskazano ani numeru rachunku bankowego na jaki miały być przelewane pieniądze przywłaszczone przez W. K. (1), ani nawet tego, że ten rachunek miał należeć właśnie do oskarżonej A. H. (1).

Oceny o braku skargi uprawnionego oskarżyciela nie zmienia też fakt, że prokurator przyłączył się do postępowania już w jego fazie odwoławczej, składając apelację na korzyść oskarżonego W. K. (1).

W konsekwencji stwierdzonego uchybienia, zachodziłyby

<p>postawy do uchylecia wyroku i umorzenia postępowania. Na podstawie art. 439 § 2 k.p.k. uchylecie wyroku z tego powodu może nastąpić jedynie na korzyść oskarżonej. Orzeczenie takie byłoby oczywiście niekorzystne. Nie ma więc możliwości, aby wyrok uchylić lub zmienić.</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="395 1220 660 1352">Przedmiot utrzymania w mocy</td> <td data-bbox="660 1220 1477 1352"></td> </tr> </table>	Przedmiot utrzymania w mocy	
Przedmiot utrzymania w mocy			
<p>Pkt II niniejszego wyroku. Wobec A. H. (1) oraz w pozostałej części wobec oskarżonego W. K. (1).</p>			
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p>			

<p>- istnienia dalszych bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.,</p> <p>- tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),</p> <p>- wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.),</p> <p>- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k.).</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Pkt. I niniejszego wyroku. Zmiana wyroku wobec oskarżonego W. K. (1) w ten sposób, że:</p> <p>1) w pkt I części dyspozytywnej przyjęto, iż oskarżony przywłaszczył powierzone mu</p>		

pieniądze w kwocie
83.766,50 złotych;

2) w pkt II części
dyspozytywnej
przyjęto, że
oskarżony dokonał
przywłaszczenia
także folii o wartości
16.351,01 zł nabytej
przez (...) od (...) sp.
z o.o. w O. objętej
fakturą VAT (...) z
11 stycznia 2012
roku, łączna wartość
przywłaszczonych
przedmiotów
wyniosła 19.315,92
zł, a łączna wartość
przywłaszczonego
przez oskarżonego
mienia na szkodę
(...) wyniosła
124.040,02 zł;

3) w pkt VI
orzeka, że orzeczone
obowiązek
naprawienia szkody
na rzecz
pokrzywdzonego J.
M. (1) obejmuje
kwotę 112.958,76
złotych.

Zwięźle o powodach
zmiany

Podstawy i zakres
zmiany zostały
wskazane w części
poświęconej
odniesieniu się do
zarzutów i wniosków
apelacji
pełnomocników
oskarżyciel
posiłkowych (pkt 3.3

i 3.4) niniejszego uzasadnienia.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV. V.	Na podstawie art. 634 k.p.k. oraz art. 640 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 1 k.p.k. i sąd zasądził od oskarżyciela posiłkowego J. M. (1) na rzecz oskarżonej A. H. (1) kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość tych kosztów Sad opierał na treści § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia	

Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 r. w sprawie
opłat za czynności
adwokackie (Dz. U.
1996 poz. 1800 z
poźn. zm.).

Z kolei na podstawie
art. 634 k.p.k.
oraz art. 627
k.p.k. sąd zasądził
od oskarżonego
W. K. (1) na
rzecz oskarżyciela
posiłkowego J. M.
(1) kwotę 1.200
zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa
procesowego w
postępowaniu
apelacyjnym.

Wysokość tych
kosztów Sad opierał
na treści § 11 ust. 1
pkt 2 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 r. w sprawie
opłat za czynności
adwokackie (Dz. U.
1996 poz. 1800 z
poźn. zm.).

Wobec wstąpienia
do sprawy
prokuratora, który
złożył w sprawie
apelację, na
podstawie art. 55 § 4
k.p.k. postępowania
odwoławcze toczyło
się z urzędu.
Podstawą orzeczenia
o kosztach był art.
636 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 633
k.p.k.. Wydatkami

	<p>postępowania odwoławczego obciążono po równo strony wnoszące apelację. Wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z apelacją prokuratora obciążono Skarb Państwa. Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono oskarżonemu W. K. (1) opłatę za drugą instancję. Z kolei oskarżycielowi posiłkowemu wobec nieuwzględnienia apelacji złożonej na niekorzyść oskarżonej A. H. (1) wymierzono opłatę na podstawie art. 13 ust. 2 wskazanej ustawy.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Janusz Godzwon SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek</p>		

<p>1.1. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. K. (1) adw. M. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o sprawstwie i winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.2. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o sprawstwie i winie W. K. (1)	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela substydarnego J. M. (1) adw. G. Ł.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Czyn przypisany oskarżonemu W. K. (1) oraz orzeczenie

ustalenie, którego dotyczy apelacja	o sprawstwie i winie oskarżonej A. H. (1)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana
1.4. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela substydianego J. M. (1) adw. G. Ł.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Czyn przypisany oskarżonemu W. K. (1) oraz orzeczenie o sprawstwie i winie oskarżonej A. H. (1)	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana